

РЕШЕНИЕ

№ 7456

гр. София, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Станимира Друмева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7228** по описа за **2021** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК вр. чл. 63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от М. И. Ю. срещу Решение от 01.06.2021 г. по НАХД №1755/2021 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 112 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №20-4332-022346 от 18.12.2020 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на касатора за нарушение по чл.174, ал.3, предл.2 от Закона за движение по пътищата е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца. В жалбата се твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Конкретно се твърди, че от описаното фактически в АУАН и в НП не става ясно за нарушение на коя от двете предвидени в състава на чл.174, ал.3 хипотези на изпълнително деяние е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, съответно не са описани фактическите обстоятелства относно отказа на касатора да изпълни предписанието за медицинско изследване; не е посочена и нарушената норма на чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП. Твърди се, че СРС не е съобразил, че е нарушена процедурата по съставянето на АУАН, тъй като при проверката е използвано техническо средство, неодобreno по реда на чл.1, ал.4 от Наредба №30/27.06.2001г. за реда за установяване на употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни

превозни средства; както и се твърди необоснованост на фактическия извод, че касаторът е управлявал МПС под въздействието на наркотични вещества. Излагат се съображения, че АУАН и НП са съставени от лица, които са нямали правомощия за това. Иска се да бъде постановено решение, с което да се отменят решението на СРС и потвърденото с него наказателно постановление.

В съд.з. касаторът М. И. Ю., р.пр., не се явява и не се представлява в съд.з.; не ангажира становище по делото.

Ответникът по касационната жалба СДВР, отдел „Пътна полиция“ не е изразил становище по същата.

Прокурорът от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

За да потвърди НП, въз основа на събраните от него доказателства СРС е приел за установено от фактическа страна, че на 10.12.2020 г., около 13:01ч., в [населено място] касаторът е управлявал лек автомобил „М.“, с [рег.номер на МПС] , по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като бил спрян за проверка от служители на ОПП. М. Ю. отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство „D. test 5000“ с №049. Издаден му е талон за медицинско изследване №006164, като лицето не е изпълнило предписанието да даде кръв.С обжалваното решение СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, основания за отмяна на НП. И в АУАН и в НП са посочени всички обстоятелства, при които е извършено нарушението. Изрично са отразени време, място, управлявано МПС, нарушителят, фактите, свързани с конкретното поведение на водача и с отказа му да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества и техни аналози.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата.

Съдът споделя изводите на въззивния съд, че при съставянето на акта и издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Те отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия, съгласно представената Заповед рег.№81212з-515/14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл.57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя.

В случая фактическите констатации, отразени в АУАН и възпроизведени в НП, в частност – отказът на жалбоподателя да му бъде извършена проверка за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се установяват по безспорен

начин. При така установената фактическа обстановка СРС приел за доказано, че от обективна и субективна страна наказаното лице е осъществило състава на административно нарушение по чл.174, ал.3, пледл.2 ЗДвП, тъй като е установено, че на посочените дата и място е управлявал описаното МПС, като е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство „D. test 5000“, за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. СРС е развил мотиви, че приетата за нарушена норма съдържа два самостоятелни и алтернативни състава на административно нарушение, един от които е отказът за тестване с техническо средство, без значение дали жалбоподателят желае да даде кръвна проба за установяването на алкохол или наркотични вещества в кръвта му чрез химическо изследване. Според въззивния съд нормата на чл.174, ал.3 ЗДвП ясно сочи, че се наказва водач, който „откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози ИЛИ не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози“. Т.е. според самия Закон за движение по пътищата, с посоченото наказание от 2000 глоба и 2 години лишаване от правоуправление на МПС се наказва както водач, който откаже да бъде тестван с техническо средство, така и този, който откаже да даде кръвна проба или не изпълни даденото му предписание навреме. В случая водачът е наказан за това, че е отказал да му бъде направено изследване с техническо средство, поради което с този отказ формално е осъществен съставът на нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП от обективна страна. Без значение в какви точно действия и волеизявление се е изразил отказа на М. Ю. да даде кръвна проба съгласно издаденото му задължително предписание, при положение, че не се е явил за такова изследване. Следователно правилно е ангажирана и отговорността му за извършеното нарушение именно по чл.174, ал.3 от ЗДвП, която разпоредба урежда задължението да се извърши изследване/даде проба, а не по чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП, приложим според касатора, доколкото административното наказание не е наложено за управление на МПС след употреба на наркотични вещества. Наказанието, което е във фиксиран размер, е правилно определено. Неоснователно е възражението, че фактическата обстановка в АУАН и НП е непълна и неясна, и не дава възможност на касатора да организира защита си.

Доколкото Ю. не е наказан за управление на МПС след употреба на наркотични вещества, като той въобще е отказал да бъде тестван за такава, са ирелевантни по делото данните относно това дали е употребил или не такива вещества и дали е бил под тяхно въздействие по време на проверката. Правилен и обоснован е и извода на СРС, че доколкото М. Ю. въобще е отказал да бъде тестван, са извън предмета на делото възраженията на касатора във връзка с конкретно посочения в АУАН и НП дрегер „D. test 5000“. В тази връзка доводите, наведени с касационната жалба, се явяват неоснователни.

При извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК не се констатираха и основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба. Предвид това решението на СРС, НО, 112 състав, с

което е потвърдено НП, следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63 ЗАНН, Административен съд – София-град, XI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 01.06.2021 г. по НАХД №1755/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.